

Часът е 9¹/₂, когато отъ нѣкъдѣ се чува викъ : „Князътъ иде“. И дѣйствително Императорскитъ комисаръ се задава откъмъ своята квартира, въ открита каляска съ български калпакъ и бѣло перо, бидѣйки съпроводенъ отъ блѣскава военна свита и отъ взводъ български кавалеристи. Френетически „ура“, изтрѣгнати отъ гърдитѣ на двайсетъ хилядно множество, цѣпятъ въздуха. Императорскитъ комисаръ привѣтливо и радушно приема поздравитѣ на народа и съ мъка срѣдъ навалицата си пробива пътъ до конака. Тъкмо въ 10 часа, той влиза въ салона на събранието и новъ оглушителенъ викъ отъ „ура“ го посрѣща. Всички присѣдстваващи — нотабили и публика — ставатъ отъ мѣстата си и дружно свидѣтствуватъ на Императорскитъ комисаръ своитѣ искрени чувства на благодарностъ и признателностъ къмъ неговия Великъ Господаръ — Освободителъ. Вsrѣдъ шума на тия бурни и продължителни овации, князь Додуковъ подхожда за благословия при тогавашния български екзархъ Айтимъ I и мѣрно и бодро заема своето мѣсто на естрадата. Малко-по-малко виковетѣ утихватъ и въ залата на събора се установява мъртва тишина. Князътъ — комисаръ произнася гласно и тържествено тронната рѣчь за откриването на Учрѣдителното събрание и слиза отъ естрадата. Бурни ржкоплѣскания посрѣщатъ княжеското слово. Прѣдставителитѣ на народа съ възхищение виждатъ въ това слово осжществлението на своитѣ най-завѣтни мечти.... То въ най-сжщественитѣ си части гласи :

„Достопочтенѣйше събрание отъ прѣдставители на Българското княжество.

„По волята и прѣдначѣртанията на моя Господаръ поздравявамъ ви съ откриването на първото въ освободената ваша страна Народно събрание, което